

Следъ него се затекоха и войниците. Ала щомъ тѣ се надигнѣха да прибѣгнатъ, турскитѣ куршуми ги посипваха и нѣколко момчета изпадаха на земята.

— Почакайте, г. юнкеръ; ето насрещния ржѣ нашитѣ изкарватъ конетѣ съ топоветѣ. Ей сега ще изгонятъ скрития неприятель. Ала чудното момче не искаше да чуе, а постоянно командуваше: „напредъ“! „напредъ“! Нѣколко стари войници почнаха да мърмратъ. Не се мина много и се чу силенъ гърмежъ отъ чуката задъ насъ.

— Ура! извикахме всички, като чухме, че нашитѣ топове гърмятъ. Стрелбата зачести. Погледнахме къмъ позицията на турцитѣ. Димъ, прахъ облаци, и зиловетѣ падатъ отъ вардачницата.

— Барабанчикъ, бий атака! Напредъ на ножъ! извика съ всичка сила юнкерътъ и повече не го видѣхъ. Следъ 5 минути съзрѣхъ, че нашето знаме се издига надъ турската вардачница. Голѣма радостъ избухна и въ нашата рота, която подпомагаше другитѣ. Цѣлата бойна линия се очисти и ние можехме да видимъ, какъ турцитѣ изпжватъ вече далечния баиръ.

Ура! Тѣ бѣгатъ! Гледайте ги — хе!

Тукъ за пръвъ пжтъ видѣхъ истински бой, тука гледахъ, какъ падатъ убити и ранени и какъ се превзема позиция. Дойдоха санитаритѣ съ червени кръстове на ржка, дигнаха раненитѣ и ги отнесоха по болницитѣ.

— *Кой бѣ храбриятъ юнкеръ?*

Всички войници вечеръта говорѣха сѣ за безстрашния онзи юнкеръ, който винаги стоеше правъ и викаше: Напредъ! Напредъ!